

VÝROČÍ

To nebyla Bílá Hora, nýbrž mír westfálský. Tehdy, roku 1648 se skončila samostatnost česká. Skončila proto, že česká šlechta a měšťanstvo zradili národ. Zradili ideály husitské revoluce a sedláka, který se za ně bil. Zbahnili v blahobytu. Jejich jediným ideálem bylo — mít se dobře. V osudové hodině roku 1618 vsadili vše na kartu mocných přátel. Věřili, že anglický král dá peníze a německá knížata vojáky. Vždyť byli také protestanti, bratři ve víře! A zatím většina „bratří ve víře“ šla v průběhu třicetileté války do Čeh, na Moravu a do Slezska jen na lup. V roce 1618 zahájili čeští stavové odboj. V roce 1648 zůstala z českých zemí poušť. A přece to byl počátek nového období, na jehož konci zasvitly paprsky českého národního obrození.

Také Benešovi liberálové vsadili vše na kartu mocných sovětských přátel. Cožpak to nejsou naši, ruští bratři? Přece vyhlásili všeslovanskou politiku. Opravdu vyhlásili! Pan Osip Visarionovič Džugašvili-Stalin, půl Gruzín, půl Osetinec; pan Mikoyan, čisto-krvavý Armén; pan Beria, půl Armén a půl Gruzín; ti všichni v moskevském Politbyru vyhlásili všeslovanskou politiku a vůbec se při tom nesmáli, neboť Levantinci dovedou dělat vtipy bez úsměvu.

Na kartu těchto „všeslovánů“ vsadil vše pan Beneš a jeho lidé. Možná srovnávat politiku českých stavů před Bílou Horou s politikou Benešových liberálů. Ne však osobně! Čeští stavové byli dekadentní, zradili ideály husitské revoluce a národ, osobně si však zachovali lidskou čest a důstojenství. Toho však nelze říci o Benešových liberálech. Ještě nikdo nikdy neklesl tak hluboce jako oni v jármu, které navlékli na sebe a národ ve svém dekadentním oportunismu.

V prvé světové válce Češi bojovali za svobodu. Bojovala zvláště legie v Rusku. Za bolševické revoluce hrstka desertérů a zářců legie přešla na stranu bolševiků a počala boj proti legii. V jejich čele byl nějaký Vodička, původce smrti plukovníka Švece. Po válce mohli být tito lidé právem souzeni jako velezrádci a pověšeni. Liberální Masaryk je však pardonoval a oni tedy pokračovali v práci, kterou započali v Rusku. V roce 1947 tentýž Vodička podal v pražském „parlamentu“ návrh zákona, podle něhož legionáři, kteří bojovali za svobodu národa v Rusku, byli prohlášeni za bandu pomocníků reakce, kdežto hrstka zářců, kteří bojovali s bolševiky proti legii, prohlášena za jediné bojovníky za českou svobodu.

Vodička tímto návrhem naplil na celou českou osvobozenou historii i na zborovské hroby. Naplil však především do tváří Benešových liberálů, jejichž celá existence byla spjata s tradicí, kterou Vodička pochovával jako pohodný mršinu. Vodičkův návrh byl současně zatěžkávací zkouškou, která měla komunistům ukázat, zda Benešovým liberálům zůstala ještě špetka cti a lidské důstojnosti. Nezůstala! Odhlasovali návrh. Národní socialisté svorně s lidovci a sociálními demokraty. Ani jednoho z nich nepálila v tváři slina, plivnutá Vodičkou. Všechno snesli!

Komunisté však nepodávají návrhy zákonů jen pro osobní potěšení. Učinili tak proto, aby viděli, jak ubozí a bezcitní jsou Benešovi liberálové. U komunistů každý krok je záměrný. Vodičkovým návrhem si pouze zjistili, že mohou zlikvidovat Benešovy lidi kdy a jak jim bude líbo. A tak se též stalo.

Čeští stavové svedli alespoň bitvu na Bílé Hoře. Předsednictvo Benešovy strany národně socialistické vydalo však dne 20. února 1948 provolání, v němž zapřísahá své stoupence, aby se neúčastňovali ani debat. Mír westfálský v roce 1648 byl podepsán bez českých stavů a proti jejich protestům. Mír pražský, v únoru 1948, byl podepsán Benešem, vůdcem největší národní hanby, jaká kdy postihla český národ.

Ti, kdo v roce 1947 na pouhé přání komunistů plivli na zborovské hroby i na T. G. Masaryka, na českou historii, na lidskou čest — a podali tak důkaz nepředstavitelné bezcharakternosti, ti, kdo se vzdali v únoru 1948 bolševikům, aniž by se pokusili o odpor — slepili Ioni v Americe „Radu svobodného Československa“. A zase lžou a budou lhát, podvádějí a budou podvádět, denuncují a budou denuncovat, vykrádají a budou vykrádat náš program, pro který nás za války denuncovali jako nacisty — a nakonec budou křičet o jednotě!

Dostáváme hromadné projevy proti této společnosti. Projevy psané ne zbankrotělými politiky Národní fronty, ne národními správci rozkrádaného národního majetku, ne zhovadilými hrdlořezy, kteří pořádali masakry nevinných lidí, ne Čechoslováky. Jsou to protesty českého lidu, protesty Čechů. Český lid je zdravý, jednotí se a sjednotí! Zdravé tělo však nelze sjednocovat s morovými bacily. Čechům nelze žít jednotně s Benešovými Čechoslováky. To si Češi počali uvědomovat po 25. únoru 1948 a v tom je kladná stránka onoho dne! Z okamžiku nehlubšího ponížení zrodilo se jítro, v němž český člověk procitl a počal napřimovat páteř.

V. Ležák-Borin.

POZOR NA PROVOKATÉRY!

(Výňatky z dopisu předsedy ČNV, gen. L. Prchaly, přátelům ve vlasti)

Odpověď na otázku, kdy bude skončeno utrpení národa doma, nebude asi taková, jakou očekáváte. Znáte mé stanovisko k Mnichovu. Nikdy jsem neuhýbal odpovědnosti, nebál jsem se jí a nikdy se jí bát nebudu. Právě proto, že koncentráky jsou tak naplněny, jsme si zde plně vědomi povinnosti, nezvyšovat zbytečně oběti.

Vše, co nepostihuje přímo Moskvu, je jen píchání špendlíčkem, které na osudu žádného z porobených národů nemůže nic změnit. Postupuje-li někdo jinak, je to hazard. Přeje-li si někdo dnes vyvolat povstání, pak si přeje ohrozit existenci celého národa. Na štěstí ti, kteří se o to pokoušejí, se nikdy na to nezmohou... Je omylem čekat na vojnu, neboť ta byla dávno zahájena. Je vedena jen jinými prostředky. Vy i my fakticky v boji jsme!

Vy doma si musíte uvědomit, že nejste než velkým zajateckým táborem a že Vaši strážci dokonce počítají se vzpourou. Jakou vyhlídku na úspěch mají však vzpory v zajateckých táborech, proti moci, vybavené vším?

Jsmo přesvědčeni, že jen v rámci společné akce dojde k osvobození také našeho národa. Všeobecně jsme však zde nikdy nepochybovali, že bolševismus poražen bude a že českému národu bude vrácena plná, pravá a ničím neomezovaná svoboda!

KREV

J. A. Baťa

Nacistická horda potřebovala 6 let krvavého útisku v „Projektoraře“, aby vymačkala z českého národa hodnoty v ceně 100 miliard Kč, jež představovaly základnu jeho hospodářství. Pijavice Národní frontou dosazených „národních správců“ byly dvanáctkrát výkonnější. Za jediný rok útisku a to r. 1946 dovedli tito dobrodruzi rozházet skoro 200 miliard korun! Za to jsou odpovědní nejen naši komunisté, nýbrž všechny naše politické strany, jež s bolševiky kolaborovaly na podkladě Košíckého programu.

Zaměstnanost a blahobyt národa závisí především na tom, jaké má jeho národní hospodářství provozovací prostředky, kterým se říká kapitál. Kapitál znamená pro hospodářství národa tolik, jako krev pro zdraví a život lidského těla. Tělo, jež má nedostatek zdravé a stále se obnovující krve, chřadne a nakonec hyne. I nejdejší a nejcenější lidský mozek se promění v smrdutou hmotu, jakmile tělo přestane vyrábět novou krev, jakmile se v těle zastaví oběh krve.

I krev v lidském těle podléhá opotřebení a proto jenom takové tělo může zůstat natrvalo zdravé, které je schopno vytvořit tolik oně drahocenné a vzácné hmoty, kolik jí tělo potřebuje. Lékařská věda učí, že krvotvorné orgány jsou dokonce schopny vyrobiti během dvou hodin bez mála půl litru nové krve, hrozí-li pro její úbytek tělu zkáza. A k této práci v lidském těle nejsou povolány ani ruce, ani nohy, ba ani mozek, nýbrž jisté poměrně malé orgány, jež mají tyto podivuhodné vlastnosti a schopnosti.

V hospodářském tělese národním je tomu podobně. Je jen docela malá vrstva lidí, kteří v sobě vypracovali schopnost tvořit kapitál, onu hospodářskou krev národa. Tak jako se v těle lidském vytvořily krvotvorné orgány samy a to vývojovou cestou, i v hospodářském těle národním se vytvářejí tyto orgány samy, dlouholetým vývojem, je-li národní těleso zdravé. Té malé vrstvě lidí, kteří slouží národu vytvářením životodárné krve — kapitálu, se říká kapitalisté.

Po celém světě byli tito lidé poměrně vzácní a proto byli dříve všude velmi váženi. V zemích, v nichž zvítězilo učení marxistického bolševismu, jsou kapitalisté nenáviděni a osočováni právě (Pokračování na str. 4., 1. sl.)

SVÍTÁNÍ NA ZÁPADĚ

Je květen stínů. Polední parna dávno už za sebou máme.

Sen opilý krví umdlel a čistšími tony hraje.

Hořící trámovi vězení našeho s praskotem ohně se láme a u cesty nezralé ovoce naše reflexem západu zraje.

Nežel, má duše, že dojdeme až v noci k tvému rodnému městu a zahrada jeho že neužijeme pak v soumracích po klekání: naše vlastní uhaslé dni nám paprsky postelou cestu a jásosem po léta vyslaných naději budeme uvítání.

Den září zatmívá dálky — noc temnem zapaluje výše.

Průlomem zřícených krovů se nad námi otvírá nebe.

A v symfonii bratrských hlasů, jež vonným přívalem dýše od světa k světu, jak písně lodí plujících vedle sebe,

v rozkoši puštěného světla, v dotycích neznámých slovu, pod stíny, jež na pozemskou myšlenku vrhl jsi tajemstvími, jak v úzkosti dechnutý signál, rdoušený stěnami kovu, sen zemský k tvé slavnosti se rozleje vlnami jásavými.

Ó, Věčný! At tušení naše jsou sladká těm, kteří v jazycích tonou. Pějeme hymnu ze slov, jež značí smrt ve všech jazycích země, neboť nám, kteří věříme, je den tvůj dobou zrání, zahojkne vonnou, praskající v bolestných klasech a večerem chlazenou jemně.

Otokar Březina

POVZBUZENÍ Z USA

Navštívil nás přítel ze Spojených států. Jeho otec se přistěhoval do Ameriky v letech 90-tých. Sám se narodil už v USA a je ovšem americkým občanem. Mluví lépe anglicky než kterýmkoliv jiným jazykem, leč kdo by se divil! Je Američanem smýšlelím i jednáním, ale se vzpomínkou na dávno zemřelé rodiče chová i lásku k jejich staré vlasti za mořem. Náš přítel má veliký podnik a daří se mu dobře. Zná se osobně s mnoha členy kongresu i senátu a jako člen hlavního výboru jedné z velkých stran, zná se i s guvernéry a státními tajemníky.

Byl několikrát v Evropě a v Československu, před válkou i po ní. Nesouhlasil s Mnichovem a byl rozhodnut pomáhat k obnově

Ještě dnes se nám říká, že dveře jsou dosud stále otevřeny a že Sověty jich mohou použít a klidně vstoupit. Jak zločinný nesmysl! My, kdož jsme zůstali věrni Evropě, známe dobře, že s mocnostmi temna možno se dohodnout jen jak to učinil Faust — za nebezpečí ztráty vlastní duše!

Je na nás, abychom přesvědčili Západ, že dopřát času komunistickým režimům v střední a východní Evropě, aby se skonsolidovaly, by vpravdě bylo koncem Evropy. Potrvá-li dnešní stav, bude ve dvou nebo třech generacích vyhlazeno dědictví evropské civilizace — spočívající na tradicích judaismu, helenismu a křesťanství — na velkých prostorách Evropy. Na evropském Západě bude se pak bojovat beznadějně zoufalý boj proti bolševické přesile.

Nyní je čas, abychom se rozhodli: buď za Evropu bojovat anebo ji zradit, jak dříve se stalo.

Karel Brušák

VOLBY

Ve Velké Británii byly parlamentní volby. Kandidovali vládní laburisté (socialisté) i opoziční konzervativci a liberálové. Kandidovali komunisté i několik jiných drobných stran a frakcí. Kandidovali i nezávislí kandidáti. Vedle Angličanů kandidovali Škoti, Velšané i Irčané. Mezi nimi lidé, kteří mají v programu škotskou nebo irskou nezávislost. Každý mohl kandidovat; nikdo nikomu nic nezakazoval, nikdo se nikomu neposmíval, nikdo nezářkoval a nikdo nikomu nenadával separatistů. Někteří z Irčanů, kteří se chtějí odtrhnout od V. Británie a spojit Severní Irsko s Irskou republikou, byli i zvoleni a zaujali místa v Dolní sněmovně. Ve Spojeném království, jak se úředně nazývá V. Británie a Severní Irsko, je politická svoboda a demokracie.

Nechceme zkoumat a hodnotit volební výsledky země, jež nám poskytla asyl (a nebyla ochotna poruší právo asyly ani tehdy, když v r. 1946 se usnesla vláda Národní fronty v Praze — podle rozhlasového ohlášení Václava Kopeckého — požádat o naše vy-

Československé republiky. Měl nejlepší představy o dr. Benešovi, věřil mu i jeho lidem. Jediné, co se mu za války nelíbilo, byly české časopisy ve Spojených státech. Psali do nich všelijací lidé, o nichž před válkou nikdo z krajanů neslyšel a propagovali myšlenky zcela cizí americkému duchu. Přítel nedovedl pochopit, jak může býti vychvalováno Sovětské Rusko, o němž věděl, že se v roce 1939 dohodlo s nacistickým Německem a tím vlastně umožnilo válku. Nechápal, proč to mají být právě krajské listy v USA, které mají hájit a podporovat propagandu pro komunismus, o němž dobře věděl, že je v naprostém rozporu s americkou svobodou a demokracií. Stal se opatrnější. Když pak Beneš uzavřel smlouvu se Sověty, viděl přítel svým kupeckým rozumem zcela jasně, že komunisté se v budoucí ČSR zmocnili většiny akciového kapitálu. Navštěva domova po válce mu potvrdila správnost tohoto úsudku.

Nemohl skoro ani poznat své. Všude zuřivá nenávisť k všemu německému. To chápal, ale nedovedl pochopit, jak možno si osvojovat soukromý německý majetek, jak možno vyhánět ženy a děti Němců bez rozdílu, zda se provinili nebo ne, a přitom rozkrádat jejich majetek. Viděl všude snahu po výhodách a rychlém zbohatnutí. Pozoroval rostoucí moc komunistů a slyšel na vlastní uši ujišťování vůdců jiných politických stran, spojených s bolševiky v Národní frontě, že vše je výborné a že s SSSR je budoucnost národa i samostatného státu zajištěna. Slyšel sice tu a tam slovo obav, ale viděl, že každý takový hlas byl umlčen v zápětí poukazem na dr. Beneše, který už prý to vše dobře zařídí.

Kdosi mu důvěrně pošeptal, že věci nejsou v pořádku, jak by se na první pohled zdálo, ale hned prosil, aby se o tom nikde nezmiňoval. Každému kritikovi hrozí osobní nebezpečí nejen se strany komunistů, ale i od přátel dr. Beneše. Jíni mu pod slibem naprosté mlčenlivosti pověděli, že již brzo po konci války se dostaly domů zprávy o českém komitétu, který zůstal v Londýně a varoval národ před bolševismem i před Benešem. Slyšel také o nějakých letáčkách a o tom, že byly posílány v plechovkách s rozemletou kávou. A že na to na poště přišli právě proto, že i z dopisů, v nichž se pak letáčky rozesílaly, byla cítit význačná tehdy vůně kávy. Viděl, že byla oposice proti režimu v podzemí, když vládou nebyla povolena demokratická oposice. Slyšel však také, jak mnozí přátelé dr. Beneše odsuzují „londýnské zářce“, kteří si nevěží toho, že „Rusko nás osvobodilo“.

„Možná, že ti lidé v Londýně mají přece pravdu“, říkali mu jini, „ale nemějte obav, naše strany v nejbližších volbách zvítězí“

NA ROZCESTÍ

dání, abychom mohli být postaveni v Praze před národní soud. Přesto chceme vydati neustranné svědectví o britských volbách, jak jsme je měli zde příležitost pozorovat. Každého člověka ze Střední Evropy jistě překvapí naprostá svoboda voličů i kandidátů. Není volební povinnosti a přece skoro všichni jdou k urnám. V každém volebním okrese se volí po jednom poslanci. Jak v průmyslových městských okresech s průměrně 50 tisíci voličů, tak ve venkovských okresech, k nimž patří i menší města. V řídké zalidněných a horských krajích na př. ve Škotsku mají venkovské okresy přiměřeně menší počet voličů.

Kandidovat může každý britský občan, složil-li záruku ve výši 150 liber, které propadnou, nedostane-li kandidát jistého počtu hlasů. Je to zdravá obrana proti případným pokusům o tříštění hlasů. Žádný kandidát ani strana nesmí použít k agitaci větší množství peněz než zákon dovoluje rovnoměrně všem stranám i kandidátům. To je moudré opatření, neboť vylučuje vliv finančně silných skupin. Volební agitace je zcela svobodná, stejně jako volba sama. Netřeba zdůrazňovat, že je zaručena tajnost volebního aktu samotného. Poslancem je zvolen ten, kdo dostane nejvíce hlasů. Někdy tím dochází k porušení většinové zásady. Mandát dostane někdy totiž kandidát, třeba neměl nadpoloviční většiny všech odevzdaných hlasů. Tato úprava prospívá zpravidla velkým stranám a nutí k demokratické koncentraci. Další důsledek toho je, že ve sněmovně jsou velké strany, čímž se usnadňuje tvorba a stabilita vlády. Při letošních volbách se stalo to, co se málokdy vyskytlo v dějinách Dolní sněmovny. Vláda má jen několikahlasovou většinu proti opozici! Ale je to vládní většina jedné strany! Účelný volební řád způsobil, že nebylo nutno ani utvořit koalici vlády, ani otřásati základy státu dlouhotrvající vládní krizí.

Jak se to vše liší od poměrů na evropské pevnině. Tam v některých státech se střídají vlády skoro jako roční počasí. Jinde se musí uchýlovat k vládním menšinovým anebo úřednickým kabinetům. O „volbách“ v diktaturách a lžidemokraciích, zvaných lidovými, se ani nezmíním. Nebylo o mnoho lépe ani v první ČSR, o jejíž demokratičnosti a svobodě pěli hymny doma ti, kdo v ní panovali, a za hranicemi zpravidla ti, kdo za chválu dostávali odměny. Bylo to způsobeno nejen zásadními chybami v konstrukci ČSR a nesplněním slibů většině národů, jež v ní žily, nýbrž i falešným pojetím pojmu „státní bezpečnost“. Základním požadavkem bezpečnosti státu je totiž spravedlnost. Jakmile je spravedlnost porušena, zřítí se celá stavba dříve nebo později. Nepomůže jakýkoli zákon na ochranu království nebo republiky, ani jiná opatření, která potlačují opozici a brání projevu veřejného mínění. Přístup-li k tomu ještě řada zmocňovatelů zákonů, které umožňují vládě, aby vydávala nařízení s mocí zákona, je veta po svobodě a demokracii vůbec. Také volební řád do Národního shromáždění v první ČSR zavínil více zla než mohlo občanstvo postřehnout.

Vladimír Jezerník

Právě vyšla v Londýně první čísla časopisu Českého křesťansko-sociálního hnutí „ZÁPAS O ŽITĚK“, jehož redaktorem je český novinář O. Novotný. Mají bohatý obsah i pěknou úpravu. Adresa redakce je: ZOZ-Publishing Office, 12, Elmwood Crescent, London, N.W.9. Adresa ČKSH je: Czech Christian Social Movement, 12, Barclay Road, London, S.W.6.

nad komunisty a pak bude zase obnovena svoboda a demokracie jako před válkou.“ Namítl nesměle, že slyšel kdysi kdesi vykládat o starém americkém krajanu dr. Perglerovi, kterého znal nebožtík otec, jak po návratu z Československa několik let před II. světovou válkou řekl, že o nějaké svobodě a demokracii — tak jak se chápe v USA — nemůže být v ČSR ani řeči. Na to se našemu příteli dostalo rozhorlené odpovědi: „Prosím Vás, to jsou samí lumpové a fašisté, kteří pomlouvají domov a dělají do vlastního hnízda!“ A tak se náš přítel vrátil do Ameriky se smíšenými pocity.

Byl rozhodnut, že už se nebude starat o věci národa, jemuž do-life nerozuměl. Jen tak ze zájmu si zjistil prostřednictvím washingtonských přátel, kdo jsou ti lidé v Londýně. Bylo mu řečeno, že je tam Český národní výbor a Slovenská národní rada. A ty že již za války se dohodly o tom, že budou vystupovat jen jako mluvčí svého národa, to jest českého a slovenského. Dále mu bylo oznámeno, že obě tyto organizace se ostře stavěly proti politice dr. Beneše za války a zvláště proti jeho smlouvě se Sovětským svazem. Současně se dozvěděl, že rozhodující místa ve Spojených státech však spoléhají na dr. Beneše.

O Slovenské národní radě se toho dozvěděl více od slovenských krajanů, kteří mu ukázali i slovenské časopisy, vycházející v Americe. Dečel se v nich o nové politické orientaci a snáhách po zřízení federace ve Střední Evropě, v níž by byly ukojeny tužby všech národů, které obývají tento prostor. Tohleto bylo našemu příteli sympatické, poněvadž mu to připomínalo politický systém Spojených států. Neuniklo jeho pozornosti ani to, že tito Slováci jsou v dobrých stycích s oněmi Čechy v Londýně, kteří si přejí dohodu se Slováci a jsou pro Středoevropskou federaci. Náš americký přítel se později seznámil i s dr. Jurčákem, Američanem slovenského původu, který mu pověděl více nejen o Slovenské radě, nýbrž i o Českém národním výboru v Londýně a dal mu k nahlédnutí onen leták z r. 1945, jenž měl název „Poselství do vlasti“. Nikde nečetl tak pronikavý historický rozbor českého politického života, nikdy neviděl spravedlivějšího a poctivějšího programu i odhodlání k zápasu za tyto myšlenky. Poznal, že leták vyjadřuje stejný odpor k bolševismu, jaký sám pociťoval, a že horlí pro svobodu tak drahou všem občanům Spojených států. To rozhodlo! Náš přítel našel konečně český směr, s kterým mohl plně souhlasit.

Dostal se s námi do přímého styku a začal si bližně všimati i věcí, týkajících se Středoevropské federace. Historie okolo Marshallova plánu a únorové události v r. 1948 mu dokázaly, že vše čemu věřili lidé doma i v Americe se ukázalo klamem. Pravdu mělo těch několik lidí, lidí v Londýně. Náš přítel se domníval,

v listopadovém, 12. čísle tohoto listu jsem uveřejnil článek s nadpisem „Pravdu a spravedlnost“. Pokusil jsem se vyslovit v něm jasně stanovisko ČNV k problému našich Němců. Za nedlouho po uveřejnění tohoto článku objevil se na druhé straně vážný hlas. V bavorském Eichstättu se sešli koncem listopadu 1949 představitelé sudetských Němců k politickým poradám. Byli přítomni političtí pracovníci i význačné osobnosti z oboru vědy a kultury. Na zakončení porad byla přijata deklarace, vyjadřující zásady sudetsko-německé evropské politiky.

Po úvodu, v němž se přítomní vyslovili o příčinách, jež vedly k vyhánění německého žilvu z ČSR, konstatuje deklarace, že záchrana a nový evropský řád musí vyjít z ideových základů. V textu se dále praví: „Buď bude východní Evropa navráčena západní civilizaci anebo celá západní Evropa propadne ruskému bolševismu. Nejde již o seburčovací právo některého národa, nebo některé národní skupiny, nýbrž o seburčovací právo celé Evropy“. Za nezbytný předpoklad je považováno německo-francouzské dorozumění a boj za lidská práva. Deklarace pokračuje: „Národy za železnou oponou nechť si uvědomí, že získají samy svobodu a právo jen tehdy, když uznají a vrátí domovské právo všem vyhnančům. Nechceme, aby postup této myšlenky byl ztěžován kolektivním obviňováním českého národa. My, sudetští Němci, nežádáme odplatu, nýbrž spravedlnost. Nechceme, aby osvození z komunistické diktatury bylo zdržováno strachem z kolektivní pomsty“.

Po vyhlášení těchto zásad stanoví eichstättská deklarace požadavky Němců takto: „Náš nezadatelný požadavek jest vrácení domoviny v jazykových hranicích podle usídlení z roku 1937. Dbáme při tom dějinných a zeměpisných skutečností v Čechách a na Moravě i v Karpatském prostoru. Jsme si stále dobře vědomi osudových svazků, jež od pradávna spojují podunajské národy. Nová úprava Evropy se nemůže vyhnout ústřednímu problému, jímž jest nové státoprávní uspořádání v Podunaji, jakož i v ostatních územích, v nichž vládne od roku 1945 Sovětský svaz. Zároveň však musí být zjednan snesitelný poměr mezi Německem a jeho západoslovanskými sousedy. Předpokladem toho je, aby Češi i Poláci byli ochotni vrátit vyhnaným Němcům domov“.

Deklarace končí zjištěním, že všechny tyto problémy mohou být vyřešeny jen federalistickou úpravou Evropy, v níž bude vyloučena hegemonie kterékoliv velmoci. Na adresu sudetských Němců se praví, že všechno jejich snažení musí býti podřízeno těmto zahraničně-politickým nutnostem a že zápas o znovuzískání domova musí býti zapojen do velkého úsilí o křesťansko-humanistické znovuzrození Evropy.

Na eichstättské deklaraci jsou jména čtyř členů bonnského parlamentu a 14 dalších jmen významných představitelů sudetsko-německého veřejného života. Velmi významného vnějšího rámce se dostalo této deklaraci slyšením, které poskytl západoněmecký federální kancléř Adenauer delegaci tohoto eichstättského shromáždění. Byli v ní tři sudetsko-němečtí členové bonnského parlamentu. Po jejich referátu a předložení deklarace prohlásil kancléř Adenauer, že s tímto usnesením souhlasí a blahopřál delegátům.

Krok takového dosahu způsobil jistě velký rozruch mezi vyhnanci. Křesťansko-sociální, sociálně-demokratický i občanský tisk vyhnanců v západním Německu přivítal eichstättskou deklaraci jako slibný počátek nových poměrů v Evropě. Tisk německých nacionálů se postavil k deklaraci zamítavě a mluvčí pravice strany, jež je označována v německém socialistickém tisku za neonacistickou, zaujali proti ní nejostřejší stanovisko. Zástupci tohoto směru v bonnském parlamentu, Richter a Ott, oba původem z Čech, musí se ovšem stavět proti každému pokusu o smír mezi středoevropskými národy. Vždyť jejich poli-

tice se může dařit jen tehdy, budou-li moci trvale štít miliony Němců, vypuzených ze svých domovů.

Závažnější však je záporné stanovisko dr. Lodgmana, mluvčího německých nacionálů a předsedy „Sudetoněmeckých svazů v Západním Německu“. Dr. Lodgmann jednak zaujal sám zamítavý postoj k eichstättské deklaraci v novinách, jednak svolal schůzi zástupců těchto svazů, aby i oni k ní zaujali stanovisko. Schůze se konala koncem ledna t.r. v Detmoldu. Byla na ni přijata resoluce, která se sice o eichstättské deklaraci nezmiňuje, vyjadřuje však program zcela protichůdný.

Detmoldské usnesení vyhláší, že sudetští Němci se považují za národní skupinu a součást německého národa. Tato skupina si je vědoma — a zvláště v dobách nouze — jak je osudově spojena s Německem. Resoluce praví, že sudetoněmecká národní skupina považuje za svou povinnost zachovávat se německému národu, aby tak zachovala právní nárok na domov a že jejím cílem je tuto domovinu získat zpět. Očekává podporu jak celého německého národa, tak i jiných národů, které jsou ochotny ujmouti se práva a lidské důstojnosti. Vidí v nynější době nejlepší zahraniční politiku v budování své vnitřní organizace a v uvědomování světové veřejnosti o svých snáhách. Prohlašuje, že nář. skupina bude stát v sevěných řadách, dokud nepřijde doba, jež jí umožní znovu získat domov. Aby pak z vlastní odpovědnosti sama mohla rozhodnout o jeho příštím osudu. V důsledku toho odmítá detmoldské usnesení spory o zahraničně-politické iluze, teorie a doktriny, kterými by byla ohrožena nezbytná jednota sudetsko-německé národní skupiny a provedeno její rozštěpení.

Bylo by chybou, nepodívat se tvrdým skutečným v tvář. Nepovažují za správné, užívá-li orgán jednoho z podpisovatelů eichstättské deklarace v kritice detmoldského usnesení slova, že je to prý totožné stanovisko s eichstättskou deklarací. Proto je tím potřebnější, srovnat obě tato prohlášení Němců z našich zemí. Eichstättská deklarace svědčí o tom, že její původci zúčtovali s všenněmeckým programem, toužícím po sjednocení všech Němců. Programem, jenž sto let zneklidňoval Evropu a byl jedním z podnětů obou světových válek. Deklarace se staví otevřeně na půdu jednoty Českých zemí. Považuje je za pravou vlast sudetských Němců, do níž se chtějí vrátit a pokusit spolu s Čechy o vybudování nového soužití v Střední Evropě. Považuje federalistické řešení za nevhodnější a při tom se ovšem přimlouvá za vybudování nejlepších styků tohoto státního útvaru se sousedním Německem.

Detmoldská resoluce vychází z jiného předkladu. Považuje Němce, usedlé v Českých zemích, za pouhou součást celého německého národa, jehož všechny osudy sdílí a v jehož jménu drží svá sídla. Jednota Českých zemí proto není rozhodující. Chce, aby se vrátili domů jen z toho důvodu, aby pak znovu mohli uplatňovat právo celého německého národa na toto území. Jednotka Českých zemí není pro tyto Němce vlastní, nýbrž pouhým sídlištěm — tak jako se snažili přesvědčit stoupenci Německé říše od časů Bismarckových Bavy, že jejich sídlištěm je sice Bavorsko, leč vlastní Německá říše. Trvám, že autorům detmoldské resoluce jde vlastně o trojí návrat: nejdříve o návrat do země předků, pak o návrat k všenněmecké politice a konečně o návrat do skutečné vlasti — do Německa.

Takový krok by nebyl ničím novým; vždyť touto cestou šel také Adolf Hitler a jeho famulus Henlein. Kam oba zavedli Němce, to vědí oni sami nejlépe! Třeba však upozornit Němce z Českých zemí na to, že takové usnesení je voda na moskevský mlýn, odkud se posype propaganda, že jediná spása českého národa je komunismus a SSSR. Nevím také, mohou-li si býti autoři detmoldské resoluce tak docela jisti, že Němci v Německu se chtějí ubírat touto cestou. Zatím se zdá z projevu kancléře Adenauera, že Německá federální vláda by s tím asi nesouhlasila. Zajímavé je, že ani opozice v bonnském parlamentě není jiného názoru. Její mluvčí a současně předseda sociálně-demokratického poslaneckého klubu prof. dr. C. Schmidt prohlásil dne 29. září 1949 v bonnském sněmovně:

„Chtěl bych říci několik varovných slov. Dejme výhost všem předstávám o zvětšité Velkoněmecké říši! Sudetští Němci musí nazpět do svého domova a musí tam žít rovnoprávně s jinými národy Čech a Moravy — v Evropě, jež se musí stát vyšším Švýcarskem.“

A konečně, jsou si autoři detmoldské resoluce jisti, že opravdu vyjadřují mínění Němců, jichž sídliště bylo v Českých zemích? Zvláště pokud jde o tvrzení, že tvoří jen skupinu německého národa, osudem nazdy svázanou s osudy všeho Německa? Archiv německého zahraničního úřadu svědčí o jiném. V Londýně byl právě vydán svazek dokumentů německého zahraničního úřadu z let 1937—38. Jsou mezi nimi i zprávy německého vyslanectví v Praze. Jisté nikdo nemůže podezřívat tehdejšího šéfa něm. vyslanectví p. Hencke, že by byl v službách čs. vlády. A přece z jeho zpráv do Berlína je jasné vidět, kolik bylo odpůrců politiky „Heim ins Reich“, nejen mezi odpůrci Henleinovými u nás, nýbrž i mezi jeho samotnými stoupenci. Většina henleinovců byla překvapena změnou karlovarského programu v politiku spojení s Říší.

O půlnoci ze 17. na 18. září 1938 byl Hencke nucen do Berlína telegrafovat toto: „Baron von Gregory a atašé dr. Betz hlásí po návratu z úřední cesty do Aše, Chebu a Selbu v Bavorsku (kde tehdy bylo sídlo štábu Henleina), že nálada sudetského lidu je mimořádně deprimována následkem odjezdu téměř všech představitelů (Henleinovy) strany. Včera a dnes byl v Aši, Chebu a na karlovarském okresu úplný klid.“ A dále: „Gregory mluvil se Sebekowským (předákem Henleinovy strany), který je si dokonale vědom krize, zaviněné ztrátou důvěry v sudetoněmeckém obyvatelstvu. Sebekowský řekl, že důvodem návštěvy K. H. Franka u Vúdce a říšského kancléře bylo, dostat souhlas k formaci sudetsko-německé legie, aby tak novým členem byla pozdvižena morálka německého obyvatelstva v ČSR“. To říká něco jiného o smýšlení Němců v Českých zemích než co tehdy světu nalhávala goebelsovská propaganda. Se strany, s níž bychom se toho nejméně nadáli, se tak veřejnost dovídá, jak bylo málo Němců, kteří byli odhodláni navždy spojit svůj los s osudů Německa. Ostatně je známo, že za mobilisace, vyhlášené za několik dní na to, narukovaly statisíce Němců k svým plukům. Němci se nehrnuli do „Sudetoněmecké legie“, Pan Hencke se nemýlil.

Mezi eichstättskou deklarací a detmoldskou resolucí je propast, kterou lze těžko překlenout. Je možno se rozhodnout pro jednu cestu nebo pro druhou. Němci z Českých zemí jsou na rozcestí. Je na nich, aby se rozhodli, kudy půjdou. A musí se rozhodnouti brzo!

H. MĚSTECKÝ

Karel Locher

BOJ O MÍR?

Bolševici organisují „Světové hnutí obránců míru“. Dnes není již nikomu třeba vysvětlovat, co tím podvodem sledují. Každý ví, o jaký „mír“ bolševikům jde. Každému je známo, že „mír“ je podmíněn maličkostí: aby se celý svět dobrovolně vzdal bolševismu! Čím více se v Moskvě přesvědčují, že země, které garantují svobodu bolševiky nepodrobené části světa, jsou odhodlány k tvrdému odporu, tím hlasitěji se ozývá ze sovětských tlapčů po celém světě obehnaná písnička o mirotvorcích v Moskvě a zvrhlých válečných štvářích na Západě.

Podvodnost této taktiky, řídící se příkladem dlouhoprstáka, který utíká a křičí: „Chyťte zloděje“, spočívá v tom, že Moskva a Kominforma nechce vést válku v tom starém smyslu, ale odhodlána, všemi prostředky, jak řekl Lenin, „vést úporný boj, krvavý i nekrvavý, násilný i mírný, vojenský i hospodářský proti silám a tradicím staré společnosti“. Dosadíme-li do rebusu — nadešpaného „Kdo je podněcovatelem války“ — na místo slova „válka“ tuto Leninovu směrnicí, dojdeme k závěru, že podněcovatelé nejsou mezi bankéři z City a kapitalisty z Wall Streetu, ale jedině mezi spiklenci, kteří sedí v Kremle a mezi bolševickými klimami v „lidových demokraciích“.

Kdyby se byl svět včas a více zajímal o poučení, vyplývající z Leninových dogmat a ze Stalinovy politiky, nebyl by vůbec překvapen velezradnými prohlášeními, která před časem udělali generální tajemníci komunistických stran na Západě, v nichž prohlašovali, že komunisté proti Sovětskému Svazu v žádném případě bojovat nebudou a že jsou naopak ochotni uvítat Rudou armádu. Komunisti je internacionalista. Není-li jim každý, jak ukazuje Tito, je jim rozhodně každý komunistický pohlavár, který pobírá žold z Moskvě a který za svůj internacionalismus je placen mezinárodní organizací spiklenců. Mohlo se od členů mezinárodního gangu očekávat něco jiného než bylo obsaženo v oněch výhrůžných prohlášeních? Zajisté, že ne, vzpomeneme-li toho, co napsal v 10. svazku svých spisů (na straně 51) J. V. Stalin: „Internacionalista je ten, kdo bezpodmínečně, bez váhání je ochoten hájit SSSR, protože SSSR je základem světového revolučního hnutí; hájit toto revoluční hnutí, vést svět kupředu, nelze bez obrany SSSR. Neboť kdo chce hájit světové revoluční hnutí bez a proti SSSR, ten je proti revoluci, ten nutně klesá do tábora nepřátel revoluce“.

O co tedy komunistickým internacionalistům jde? O světovou revoluci všemi prostředky! Tam, kde tato revoluce nebyla ještě provedena, jde se za tímto cílem pomocí pátých kolon a tam, kde se bolševici zmocnili vlády, je využíváno podrobených zemí jako nástupových prostorů k organizaci dalšího šíření světové revoluce. Takovou zemí jest také dnešní Československo terorizované bolševiky, aby co nejvíce přispívalo k podpoře podvratných akcí, namířených proti bezpečnosti nekomunistických zemí. Známe-li tyto these, pak nemusíme ani čekat, až nám to řekne soudruh Gottwald u příležitosti zasedání ÚV KSČ, pořádaného na oslavu vítězného února 1948. Víme předem, že „potřít a rozbit reakci, izolovat ji, ukázat lidem její hnusnou tvář, to je náš přínos pro udržení míru“.

Ano, to je přínos KSČ pro udržení míru! Přínos bezmála stejně krvavý jako válka; přínos, při němž jsou pořádány orgie kolem šibenic a při němž tisíce lidí umírají a jsou mučeny v koncentračních táborech i na nucených pracích v uranových dolech. To je přínos, který vyvolává tolik utrpení, že si lidé s výčitkou říkají, že bylo lépe bojovat se zbraní v ruce proti tomuto barbarství, že bylo lépe padnout v otevřeném boji, než prožít tento stav, v němž nezbyvá, než si potají opakovat Bezručův verš: „Díváme se tupě v davu, jak nám k špalku kladou hlavu, jak vůl na porážku vola...“ „Co je to za mír, který je podmíněn likvidací, lépe řečeno vyražďováním a ničením celých společenských tříd jednotlivých národů? Co je to za mír, v jehož jménu jsou páčány hromadné vraždy! V jehož jménu umírají pozvolnou smrtí tisíce v koncentracích a ve vězeních! Co je to za mír, v jehož jménu řádí smrt!?”

A co je to za mír, jehož jménem jsou zotročovány miliony bolševickým podvodem se socialismem? Kromě vyhlazení reakce má udržení „míru“ ještě jeden další předpoklad. Je jím „vybudování socialismu“. Tak to tvrdí bolševici. Pravda je, že nejde o vybudování socialismu, ale o největší vybudování těžkého průmyslu, který slouží válečným přípravám. Ve jménu této snahy ponížili bolševici dělníka na robota nejnižšího řádu, kterému Frank, tentokrát nikoli Karl Hermann, ale pro změnu Josef, na témté zasedání vykládá, že „technicko-hospodářské normy slouží k odhalení a využití skutečné výrobní kapacity továren, k maximálnímu využití strojů a výrobních zařízení, slouží k zvyšování produktivity práce“. Tedy k vyždření nejvyššího pracovního výkonu z dělníka! Pět posledních let a zvláště ty dva poslední roky nestačily však k tomu, aby odnaučily českého dělníka myslet i když nosí v kapse komunistickou legitimaci. A tak soudruhu Frankovi nezbyvá, než rozpačit skuhrati o neúspěchu soutěžení a konstatovat, že zpeřňování norem se u nás dosud téměř neprovádělo. Jsou to náznaky hrozeb a výstrah, které jsou předzvěstí nového teroru, tentokrát proti těm, kdož „nedosti jasně si uvědomují nutnost výstavby socialismu k zajištění míru“. Tato slova platí všem, kdo nejsou ochotni padnout vyčerpáním na svém pracovišti, aby bolševici měli dostatek kanonů a tanků pro své imperialistické revoluční cíle.

Přičtíme k tomu konstatování Kopřivovo, který prohlásil na téže schůzi, že podle resoluce Informačního byra jedním z nejpřednějších úkolů strany je

„úsilí o všemožné zvyšování revoluční bdělosti ve vlastních řadách a odhalování a vymycování buržoasně-nacionalistických živlů a agentů imperialismu“. Takovým agentem byl Karel Nový, člen Ústředního výboru KSČ a šéfredaktor Rudého práva; Milán Reiman, vedoucí úřadu předsedy vlády; Bohdan Benda, tajemník pro branné otázky krajského sekretariátu KSČ v Praze; tajemník stranické organizace na filosofické fakultě v Praze a mnozí jiní, o nichž se L. Kopřiva zmiňuje. Z toho vidíme jasně, že ani nejvyšší šarže v komunistické straně neskýtá nikomu bezpečnost před gestapáky gubernátorů Kremle.

Současně však vidíme podvodnost hry s mírem! Ve jménu míru je vedena akce mající za účel rozleptat země, kde bolševici chtějí zaset rozvrat. Ve jménu míru jsou vyhlazovány statisíce, ve jménu míru je šířeno otroctví nad pracujícími! Co je to za mír? To je mír nad hromadným hrobem polských důstojníků u Katynu! To je mír nad ukrajinskou zemí po obdobích hladomoru, který byl bolševiky využíván k zlomení odporu ukrajinského národa! To je mír nad jáchymovskými doly! To je mír nad prostorami Sovětského svazu, mír nad Střední a Jihovýchodní Evropou! Mír vraždících otrokářů: PAX STALINI! Mír, který v našem slovníku má název — Otroctví!

J. A. Orlovský

V Z K A Z

Siru B. Lockhartovi z BBC

„Zachovejte Benešovy tradice!“, hřmí tlapčák v uprchlíkův světnice.

Vzkazuje z Campu selský syn, jež z hroudy vyhnal E. B. „čin“:

„Kdyby tak rolník žil jen dle tradice, oral by hákem, nepoznav radlice“ —

„Sir, prosím pěkně, mějte uznání...“

Dost z' slávy ústupů! Dost habšských jednání!

Nenuťte Čechy vážit si jepice,

již sežeh' žár (snad trest za Lidice)?

My tradice známe: Dobré ponecháme!

Zlé vybijte náš cep i houfnice.“

V. Jandera

TO JSOU DEMOKRATI!

České křesťansko-sociální hnutí (ČKSH), které zahájilo zápas o víru, spravedlnost a svobodu národa proti komunistu jako složka Českého hnutí „Za svobodu“, jehož vrcholným orgánem jest Český národní výbor v Londýně, setkává se s velkým ohlaselem a zájmem nejen v řadách demokratických uprchlíků, ale i u českých starousedlíků, zejména v USA. „Hlas“, nejstarší časopis českých katolíků v severní Americe, vycházející v St. Louis, se otevřeně postavil za ČKSH a žádá americké katolíky, aby toto hnutí podporovali.

Ve Spojených státech jest volnost projevu a tisková svoboda. Tyto výmoženosti demokracie vadí představitelům t. zv. Rady svobodného Československa. Dr. Zenkl a dr. Ripka se dostavili k papežskému delegátovi ve Washingtoně Msgr. Cicognani a projevíli přání, aby papežský delegát zakázal Msgr. F. V. Mikoláškově tak psát a dávat list „Hlas“ k dispozici „fašistickým“ skupinám.

Zaznamenávám tuto událost k seznamu protidemokratických činů představitelů Národní fronty, kteří si ještě nepřivykli na větší svobodu než jaká byla za jejich vlády v ČSR. Zmiňují se o ní proto, abych znovu upozornil, že se nezměnili ani oni, ani metody, kterými chtějí potlačit každý svobodný projev veřejného mínění. Jejich způsoby jsou v naprostém rozporu se zásadami demokracie a slušnosti. Jsou to metody, které byly příčinou tragedie našeho národa a možná, že právě byly rozhodující.

Pokračovatelka předúnorové Národní fronty, „Rada sv. Č.“ ve Washingtoně propašovala si užívací právo na tyto metody přes hranice a uchovala je v naději, že bude tlumit a dusit svobodné veřejné mínění i v exilu a to jen s tím rozdílem, že doma obvyklou nezastřenou persekuci zamění za hranicemi denuncianstvím za zavřenými dveřmi a šeptanou lživou propagandou. Rada je si vědoma, že je třeba vyhnouti se jakékoliv veřejné politické diskusi proto, že by z ní měli výhody její protivníci.

Ještě důležitější příčina horlivé snahy, znemožnit svobodné projevy v krajském americkém tisku, je však strach, že vynaloží nadarmo všechny peníze a lopotné námahy, jimiž chtěli přesvědčit americkou veřejnost, že nenesou žádnou odpovědnost za vše, co se stalo, a že jsou proto i nadále oprávněni vystupovat jako reprezentanti národa a jeho zahraniční vůdci. Neuvědomují si, že tam, kde jest skutečná svoboda tisku, ostří zbraní těchto method se obyčejně obrací proti těm, kdož jich užívají.

Také shora zmíněný zákrok se musil setkat s opačným výsledkem! Rada se přesvědčila nebo ještě přesvědčí, že 1) zastupce Sv. Otce žádaného zákazu nevydal. Naopak sám viděl, kde jest větší demokracie. 2) Msgr. F. V. Mikolášek, vlastenec a bojovník za pravdu, nejenže se nedal zastrašit, ale ještě s větší rozhodností je odhodlán vésti boj za pravdu. (Již v „Hlasu“ se dne 3 února 1950 uveřejňuje dopis, v němž se praví: „...Chápu, že tato část bolševicko-Benešovské vlády, která je v Americe, by učinila vše, aby pravdu „Hlasu“ utlumila. Ale pravda na světě jest jen jediná, pravda Boží... Správně píšete, že jedna část bolševické vlády utekla za hranice a druhá zůstala doma...“). 3) americká veřejnost zvýší rezervovanost vůči lidem z Rady (z řad česko-amerických katolíků nám píše: „Přátelé, jdeme s vámi a budeme bojovat s vámi, aby se zas rozléhal český zpěv v dědinách, který je teď umlčen, aby se zaskvěl symbol viry ve školách a mládež se učila Boha znát a milovat své bližní...“). 4) čeští uprchlíci si jen ověří, na které straně síla mohutní, když představitelé Rady sahají k poslední zbraní — k udavačství, a konečně 5) snadno rozpoznají, kdo hájí mravnost, svobodu demokracii a kdo prosazuje fašistickou diktaturu.

A. Tutter

O NOVÝ SYSTÉM

Postup národně socialistických iniciátorů t. zv. Rady svobod. Československa vůči t. zv. občanským stranám je na výsost poučný. Důvěřivý občan, jenž si sedne s řemeslným hráčem ke kartám, musí nutně prohrát a není mu pomoci. Socialisté dali svým jednáním na jevo, že tak jako v r. 1945, ani nyní, ani v budoucnu nehodlají t. zv. občanské strany považovat za partnery hodné ohledů. Z téhož důvodu patrně nebudou dnes spěchat se založením jednotné socialistické strany, jejíž projekt měli v plánu, pokud nebylo ještě jasno, dají-li se občanské strany znovu obehřát. Šlo o sloučení národně socialistické a soc. demokratické strany, s pozdějším přibráním některých komunistů, jimž mělo být později vytvořeno hezké alibi. Tento plán nezůstal opuštěn, toliko z důvodů taktických je oddálen, zejména když „zástupci“ občanských stran jsou ochotni dělat vatu v této staronové Národní frontě.

Odštěpení několika jedinců ovšem není největší slabina t. zv. občanských stran. Jejich nejslabší místo jest jejich množství a jejich programová i organizační omezenost, vztahující se často jen k užšímu okruhu. Za takového stavu věci není nic lehčí, než jednu zájmovou stranu získat proti druhé, za cenu slibů nebo i určitých ústupků. Prohloubit spory mezi občanskými stranami, vzbudit mezi nimi závist nebo řevnivost tím, že jeden je protěžován víc než druhý, to vše patří k promyšlené rozkladné taktice. K tomu přistupuje ještě dělení, podporované uvnitř jednotlivých stran.

Nejpovážlivější slabinou t. zv. občanského bloku je zastaralá programová struktura stran, omezující se, jak už bylo řečeno, prakticky jen na dílčí úkol, jak je tomu nejvýrazněji na př. v živnostenské straně. Tím se taková strana jaksi dobrovolně vzdává programové práce a činnosti v jiných úsecích.

Proti takovému zastaralému stanovisku dílčího zájmu zaujímají nár. soc. a soc. dem., rozhodující v Radě, stanovisko zájmu, zahrnujících všechny sektory. Hrají si dál na universalisty, ačkoliv též jejich programy jsou zastaralé a všelijak slávané pomocí vyžítých hesel. Nevadí jim, že jsou v mnohých praktických směrech daleko přetrumfnuty programovým universalismem (včetně sociálních tendencí) na Západě, ačkoliv tyto programy a náměty tvořili lidé nebo strany, jež si vůbec nedávají název socialistické a ani se za takové nepovažují.

Krátce řečeno, nár. soc. a soc. dem. se vydávají i v exilu za něco, čím nejsou a potutelně se jen usmívají, když t. zv. občanské strany dobrovolně zůstávají pouze na svých zájmově dílčích programech, jako by jim do ostatního nic nebylo. To je ovšem naprosto chybný závěr i postup, který přináší jen prospěch t. zv. levici a nevýhody t. zv. občanským stranám. Tyto si tím samy vtiskují počet konservativismu a omezenosti v zájmech a tím se v očích zralejší politické veřejnosti na Západě puncují na druhořadou garnituru, jejíž programová šife nestačí na vyplnění soudobých státně — politických úkolů.

Setrvávají-li t. zv. občanské strany ve svém zásadně chybném programovém omezení, odsuzují se samy k úloze druhořadých. A nikdo si po osvobození nebude moci již dovolit v budoucím politickém uspořádání přepych dvou tuctů politických stran! To je výstraha stavovským skupinám, zejména když je také jasno, že mnoho státních záležitostí bude řešeno s hledisek obecných. Krom toho bude nutno počítati s mocným vlivem federacího řešení i na vnitropolitické otázky jednotlivých členských států. V novém státě bude tedy třeba nového politického rozvrstvení pomocí demokratických politických stran. Ty však nemohou býti ani obdobou, ani pokračováním systému předválečných našich stran, systému, který byl v podstatě převzat z období Rakousko-Uherské monarchie. Tento systém se dnes vyžil. Nový život musí být budován na nových, lepších základech.

L. Táborský

MNOŽÍ SE!

Nechtěli jsme se ani zabývat podrobnostmi partajnických a osobních sporů, do nichž zabředli Radovci. Časopis „Skutečnost“ však se zabývá poměry v Radě podrobně, takže jsme povinni své čtenáře alesp oň stručně informovat. Ve zprávě „S“ objevují se výrazy, jež se nám dávno vykouřily z hlavy — jako „parita stran, poměr sil, problem 3:2 či 5:2, osobnostní či stranický systém, přesuny mocenských poměrů, ofensíva pravice a levice, polcení stran, důtky předsednictvu anebo jednotlivcům“ atd., atd. Samé to výrazy tak dobře známé ze slovníků politických „machrů“, kteří u nás tak dlouho čachovali až z toho byly dvě národní katastrofy. Výsledek všech těch složitých sporů, hádek a procesů, intrik a klamů, jež trvají za hranicemi již téměř dvě léta, je vznik dvou předsednictev Rady s. Č. v Paříži, rozštěpení RSČ ve Washingtoně a rozpolcení čl. strany národně-socialistické. Připomíná nám to primitivní organismy, jež se množí dělením a zachvacují touto rozpadovou tendencí všechno prosíředi, jež zamoří. Komunisté dobře věděli, proč nebránili mnohým činitelům pražské Národní fronty přejít hranice. Vypočetli si, že tak nejlépe ohrozí jednotu protibolševických Čechů za hranicemi, jejichž mluvčí od dob válečných je Český národní výbor v Londýně. Plán se sice nepovedl úplně, neboť stoupenci ČNV nezakolísali, leč zavinil přec jen to, že část nové emigrace se dala zlákat svými národně-frontovskými předáky. Od té doby se to vše mezi sebou hádá, hašteří a pere. Horší však je, že zlí lidé mezi nimi navštěvují západní spojení, pomlouvají, denuncují a utrhají na cti. Komunistický režim v Praze může mít opravdu radost ze svých kamarádů z Národní fronty. Pomáhali jim před únorem a pomáhají jim i dnes.

Z REDAKCE

Sešly se dary a příspěvky a proto vydáváme nové číslo. Pouze o 4 stranách, na nichž nelze umístit mnoho materiálu. Je zvláště litovati, že nebylo možno uveřejnit referát o sjezdu Federace svob. novinářů ze země za Železnou oponou, který se konal v Londýně, ani zprávu o důležité konferenci Středoevropských federalistů, jež se konala v lednu v Paříži. Bylo nutno vynechat i několik článků a zprávy z domova a ze světa. — Je na obětavosti čtenářů, aby neprodleným vyrovnáním předplatného, jakož i darem na Tiskový fond umožnili pravidelné vydávání listu. Doporučujeme lask. pozornosti články „Znovu pospolu!“, „Daň“ i „Poučení jak lze platit z ciziny“, uveřejněné v min. Č.B., č. 12 z 1.11.1949. Díky všem dopisovatelům! Odpovídáme postupně, prosíme však, aby ve V. Británii byla přikládána odpovědní známka 2 1/2 d a z ciziny Coupon réponse international. Jméno i adresu píše vždy hůlkovým písmem!

K R E V

(Dokončení)

pro tuto schopnost, vytvářeti novou krev — kapitál. Bylo by to snad možno chápat, kdyby byli kapitalisté nenáviděni a osoučováni někým, kdo je si vědom toho, že to dovede lépe. Vidíme však, že noví správci „národně práce“ toho nedovedou!

Zkuste odstranit z lidského těla krvotvorné buňky a ponechte jiným orgánům — jež mají opačný úkol — aby vytvářely novou krev! Pravda, ani byste se o to nepokoušeli. Tak je to absurdní, nesmyslné a nemožné. Každý přec ví, že na př. slezinu lze spíše srovnat s pijavicí v lidském těle. U nás doma však v těle národního hospodářství krvotvorné buňky byly vyřazeny. Mnohé byly vyřazeny pod záminkami smyšlených zločinů. Osoby, jež tyto buňky představovaly, byly obviněny ve smyslu Dekretu pomsty a odplaty (t.j. český výraz nečeského a většiny českého lidu nesrozumitelného názvu Retribuční dekret). Někteří zemřeli ve vězení, jiní byli připraveni o zdraví a nebo podlomena navždy jejich duševní síla. Jiní byli donuceni k odchodu do ciziny, kde teprve mohou uplatnit své schopnosti. A jiným konečně bylo zabráněno navrátit se po válce domů, kde by mohli pokračovat ve své blahodárné činnosti na prospěch celku.

Na jejich místa se dostaly pijavice. Prý silou revolučního „zeměřešení“, jak ujišťovali i nekomunističtí ministři poválečné ČSR, dokud ještě s nadšením spolupracovali s komunisty! A tak od roku 1946 jsou krvotvornými orgány českého národního hospodářství pijavice znárodněného průmyslu, obchodu i živnosti. S jakým úspěchem tuto činnost provádějí a jak se na ně lid doma dívá, o tom svědčí nejlépe anekdota, jež koluje po našich zemích: Učitel ve škole se ptá žáka, čím je jeho tatínek. Chlapec je na rozpácích, ale posléze vyhrkne: „Pianistou v bordelu“. Ostatní žáci se dívají na svého kamaráda s obdivem, protože měl odvahu, učiniti takové prohlášení. Po škole se však učitel ptá hochy, proč řekl něco takového, když je obecně známo, že jeho otec sice byl kdysi pianistou ve vykričeném domě, ale nyní přece je národním správcem velkého hotelu. „Když kluci by mnou pohrdali, kdybych řekl, že otec je národním správcem!“, řekl chlapec.

Snad ani není divu, že kde kdo národními správci pohrdá. Kolik tisíc jich bylo pro zlodějství a zpronevěry uvězněno! Kolik tisíc se jich skrývá pryč i za hranicemi — v domnění, že se vyhnou trestnímu stíhání! A kolik se jich vyhnulo spravedlivému trestu jen proto, že byli sloupy Národní fronty a požívali zvláštní protekce politických sekretariátů svých stran.

V našem znárodněném hospodářství dochází nyní k pokusům, které se na vlas podobají tomu, jako kdyby bylo svěřeno hejnu pijavice, aby spravovaly krvní oběh v lidském těle. Jak by to s takovým člověkem dopadlo? Bud by se vzepěl a pijavice rozmačkal anebo by zahynul. Tak je to také s národním tělesem. Nemá-li sil, aby rozdrtilo parazity, zanikne buď zcela samo, anebo je pohlceno jinými mocnějšími organismy. Než se však tak stane, je utrpení, jež se při těchto pokusech nutně dostaví, přímo peklem.

Moc propagandy je vždy silnější než rozumové úvahy. Lidé jsou ochotni obětovat se v milionech za ideál, který podle propagandistů mu přinese ráj na zemi a kromě toho je na dosah ruky. Jiní jsou ochotni se dáti zotročovatí pro chiméru lepšího zítřku a trpět třeba po celý život, jestliže si uchovají naději, že bude lépe aspoň jejich dětem. Téměř všichni však budou ochotni se podrobit, když poznají, že nad nimi je vrstva násilníků, kteří jsou ochotni v případě odporu sáhnouti i k velkorysému ničení a vraždám bezbranných.

Je málo lidí, kteří se vyznají v lidském těle aspoň do jisté míry, ač miliony lidí pídí po tomto poznání již několik tisíc let. S hospodářskými zjevy je to ještě horší! Není mnoho lidí, kteří by vskutku rozuměli celému komplexu národního hospodářství i funkcím jednotlivých jeho orgánů i vnitřní spojitosti a zákonitosti ve všech těchto zjevech — byť alespoň do takové míry, jak rozumějí zkušený lékař lidskému tělu.

Lidé, kteří v tomto ohledu vynikli, zůstávají slavní po tisíceletí, ač zpravidla odhalili jen nepatrnou část funkce toho či onoho orgánu hospodářského těla národního anebo našli jisté složky její zákonitosti. Největší ze slavných však zůstali veřejnosti vůbec neznámí. Tak na př. objevitel čísel, směny, funkce peněz, zlata, drahých kamenů a pod. A přece to byli největší vynálezci hospodářských předpokladů, na nichž spočívá život dnešního lidstva — souboru, jenž se shrnuje obecně výrazem civilizace.

Jako kdysi v Rusku tak i v nynější ČSR se ujal pijavice péče o orgány na výrobu hospodářské krve t.j. o průmyslové podniky. Rusko, hospodářsky a průmyslově nevyvinuté, mající však ohromné prostory, řídce zalidněné obyvatelstvem, zvyklým na nízkou životní úroveň, mohlo snad jakž takto pokus přestat, že je nezahubil. Náš národ však — za zcela opačných předpokladů — během krátké doby působení těchto pijavic se stal hospodářsky chudokrevný a těžce dýchá.

Již dnes možno říci, že znárodnění u nás se neosvědčilo. Napok, podrylo hospodářskou základnu státu i národa, podlomilo tvorbu kapitálu a zabílo téměř export. Pijavice, jež vypily už jezírko kapitálové krve, nadřazené soukromými podnikateli, pouštějí se nyní přímo do krve dělníků. Usilují o obecné zavedení pracovních kázní. Dělnici se stávají opět nevolníky, jakými byli až do počátku 19. století, dokud průmyslový rozvoj nerozbitil okovy nevolnictví.

Za dob soukromopodnikatelských byl náš dělník nejen pánem v politickém ohledu, ale také pánem nad svým životem a osobní svobodou. Když se mu nelíbilo pracovat v jednom podniku, přešel do jiného. Když mu jeden podnikatel málo platil, šel prostě k jinému. Dnes u nás dělník nesmí bez svolení správy znárodněných podniků opustit podnik, aby mohl přejít do jiného kde by byl snad více ceněn anebo kde se mu to lépe líbí.

Znárodnění zkrachovalo tedy i po stránce sociální. Aby se omluvily viditelné neúspěchy celého systému znárodnění průmyslu, obchodu a živnosti, obviní ti, kdo způsobili národní pohromu, dělníky znárodněných podniků z nedostatku zájmu na práci. Obviní je z lenosti a ze sabotáže anebo alespoň z pokusu o ni. Ne všechny dělníky! Jen dělnictvo těch oborů, odkud by se mohl očekávat organizovaný odpor. Pohrozí pronásledováním a tím zterorisují i dělnictvo jiných oborů, stejně jako ostatní obyvatelstvo.

Hospodářská a sociální zkáza, s níž ruku v ruce jde zničení politických svobod a kulturních vymožeností, znamená hluboký

AMERICKÝ LIST

Svět dnes prožívá podivné období. Část světa je potěšena, že je mír — až na nepatrné výjimky několika „malých revolucí“ jako v Malajsku nebo v Burmě. Do této skupiny patří většina obyvatelstva ve Spojených státech a většina demokraticky smýšlejících lidí vůbec. Bohužel ani moji krajané, ani ostatní si neuvědomují, že staré pojmy „mír“ a „válka“ jsou dnes naprosto zastaralé, nic neznamenají a jsou nebezpečné jen těm, kdo se jimi snaží vyjádřit dnešní události. Našli jsme si kulatý výraz „cold war“ (studená válka), jehož se tak snadno používá v tisku i v diskusích. Ale nezdá se, že by tato fráze nám pomohla jasněji si uvědomit vážnost situace, jež podtrhuje závažnost onoho druhého slovíčka — „war“.

Rozhlédneme-li se po světě bez růžových brýlí, uvědomíme, že na mnoha místech se vede opravdová válka; boj, při němž se střílí. Ale někteří lidé se tím nechtějí dát vyrušit z klidu. Nezajímá je revoluce v Malajsku, nechtějí číst o válčení v Burmě, neberou na vědomí těžké boje v Indočíně a nechtějí slyšet nic o válce v Číně, právě vítězně zakončené komunistickými rebely. Je známa smutná zkušenost, že nikdo není tak slepý, jako ten, kdo nechce vidět. Daří se nám všem příliš dobře; žijeme si v Americe příliš klidně a spokojeně, než abychom si uvědomili, že 500 milionů lidí dnes prožívá krvavé revoluce a strašlivé boje. Úředně je mír, Spojené národy nevědí o žádné válce a tak — nač se rozčilovat!? Mnohem nebezpečnější ale je to, co se děje za scénou; tam kde se nepálí, nestřílí a neumírá a odkud není možno posílat do novin zajímavé fotografie. Komunisté, nedávno na hlavu poražení v krátké revoluci v Persii, získávají tam pomocí jimi kontrolované „lidové“ strany značný vliv. Vybudovali si již takovou organizaci, že tentokrát bude třeba značného úsilí, aby bylo možno potlačit revoluci. Jaká je situace v Evropě, kde Francie, Itálie a Německo prochází politickou i hospodářskou krizí, je vám dobře známo. Mnozí si však neuvědomují dosti jasně, jak katastrofální budou následky, pomohou-li tyto krize bolševikům.

Je zřejmé, že Sověty si nepřejí prozatím opravdové

JAK TO?

Podle úředních zpráv, vydávaných v ČSR, splnili a plní naši zemědělci národní a socialistickou povinnost. Až na „nepatrné výjimky“ odevzdali lidovému zásobování dobrou sklizeň. Nyní zase oznamují úřední zprávy radostně, že podle nové hospodářské dohody mezi SSSR a ČSR dodá Sovětský Svaz k nám čtyřistašedesát tisíc tun pšenice, aby tak pomohl zásobování lidu.

Jak to? Je snad obyvatel v ČSR tolik, že ani dobrá úroda je nemůže uživit? Víme přece, že dnešní ČSR má o několik milionů obyvatel méně než I. ČSR a že osevná plocha se nezměnila! Jediný tedy výklad, který by nepoškodil zájmy komunistické propagandy, by byl, že již v minulosti byla zemědělská výroba ČSR tak malá, že nemohla stačit k výživě tehdejšího obyvatelstva a tedy ani dnes nestačí ukrytí potřebu.

Náš dopisovatel, hospodářský odborník Ladislav Malý, nám píše: „Zemědělská výroba v ČSR dosahovala v předválečných letech takového stupně, že nejobtížnějším problémem byl odbyt obilnin a cukru. Do kritického období 1938—1939 vstoupili jsme s velkými zásobami chlebovin. Čs. předmnichovští národní hospodáři řešili problém distribuce nadbytku tak, že dodali tisíce vagonů hitlerovskému Německu, tisíce nechali sežrat pilousům, desetitisíce vagonů uskladnili v pohraničí, kde se staly vitanou kořistí německé armády a konečně desetitisíce vagonů denaturovali, takže se staly lidskému požívání nezpůsobilé. Na konci války r. 1945 zůstaly přes veškeré výkupní německé metody v ČSR takové zásoby chlebovin, že stačily krytí spotřebu až do konce téhož roku, aniž by bylo třeba sáhnout na sklizeň z téhož léta. Stalo se tak hlavně zásluhou a obratností našich mlynářů a některých úředníků, ale to nemění nic na skutečnosti, že i válečná produkce u nás byla značná.“

Tvrzení, že Rudá armáda přivezla do Čech zásoby, patří do říše propagačních pohádek. Je naopak dobře známo, že sovětská vojska žila všude a tedy i v ČSR z toho, co ukoristila v obsazeném a „osvozeném“ prostoru. Zamítnutí Marshallova plánu vládou Národní fronty a hned nato (za účasti p. Ripky!) ujednaná smlouva v Moskvě zahájily čilou výměnu zboží mezi ČSR a SSSR. Byla ovšem u nás toho roku neúroda, zaviněná suchem. Z počátku bylo našim lidem namlouváno, že pšenice z Ruska je darem pro postižené suchem, ale brzo se ukázala pravá tvář J. V. Stalina — Obdarovatele. ČSR musela za ruskou pšenici tvrdě zaplatit průmyslovými výrobky, kterých byl i doma značný nedostatek. Proč však i v tomto roce musí SSSR dodávat chleboviny do ČSR???

Opravdu těžko pochopit, jak lze srovnat obě shora uvedené zprávy. Proč dodává Rusko pšenici státu, který musí mít při normální úrodě naprostý dostatek? Není to snad proto, že SSSR nemá ničeho, čím by mohl, byť i jen zdánlivě, zaplatit výrobky, zaslané z ČSR a dodává tedy pšenici, kterou ČSR bude muset znovu vyvézt, třeba i za cenu nižší než za kterou ji nakoupila? Nebo snad proto, že zemědělská produkce ČSR úplně zkrachovala přes normální přírodní podmínky i všechny plány a nadplány, jakož i „vzorné údernické plnění dodávkových závazků“??

pokles civilizace v našich zemích na dlouhá léta i kdyby se podařilo snad v budoucnosti dosáhnouti radikální změny těchto poměrů. Bylo toho všeho třeba? Proč, k vůli komu a za jakým účelem byly rozbity všechny hospodářské a kulturní pozice ve světě? Snad k vůli krátkozrakým očím politických „vůdců“, kteří po léta šilhali směrem k Moskvě?!

Věřím, že doma budou pijavice rozdraceny, až vyššají poslední zbytky krve. Obávám se však, že národní těleso bude příliš tou strašlivou ztrátou krve oslabeno — až k smrti. Odkud přijdou ony pluky Blanických rytířů, kteří by znovu pozdvihli náš lid? Věřím, že se objeví noví lidé, kteří vyprostí národ ze stínu smrti a uvedou ho opět na slunce života. Jedno je však zcela jisto; pomocníci bolševických hrobařů mezi nimi nebudou!

J. A. Baťa

války se Spojenými státy. Spoléhají na delší dobu hospodářské výstavby, od níž si slibují posílení svých pozic. Svědčí o tom převedení rublu na zlatou základnu. Protože mají dlouhodobé hospodářské smlouvy se státy, které je nemohou vypovědět (na př. Československo), vydělají na revaluaci rublu — ovšem za cenu hospodářských ztrát, které utrpí jejich partneři. Ale na nich Moskvě nezáleží! Aby tato finanční změna mohla prospět sovětské ekonomii, musí vládcí v Kremlu počítat s delší dobou. Ale ani tato skutečnost nikterak neznamená, že SSSR nezačne jednoho dne bleskovou válku jako kdysi učinili Japonci. V tom případě by byla operace s rublem vhodným zastíracím manévrem.

Je na nás na Západě, abychom si uvědomili, že — není-li války ve starém smyslu slova — zuří po celém světě neúprosný boj a že musíme v tomto boji hrát čím dále tím aktivnější úlohu, nechceme-li prohrát. Prohra by znamenala nevyplatitelné utrpení pro celé lidstvo a posunula by ukazovatele dějinného vývoje o pár století nazpět. Je na nás, abychom viděli věci tak, jaké jsou a ne jak o nich sníme anebo jak bychom si je přáli vidět. Je na nás, abychom splatili ránu ranou a abychom byli připraveni na konečnou zkoušku, až k ní dojde.

Frank Václav Barton,
New York

JSME NA POSTUPU

Oznamujeme vám s radostí, že roste a sílí Česká hnutí „Za svobodu“, v jehož čele je Český národní výbor v Londýně. Bylo mnoho překážek. Uprchlíci, kteří přicházeli z domova, se navzájem neznali. Tím byli v nevýhodě proti členům a funkcionářům stran Národní fronty, kteří často přešli hranice společně a venku obnovili jednotu košického programu, tentokrát bez komunistů. Jakmile se dostali do uprchlických táborů, zmocnili se frontovci všech administrativních míst. Okupační úřady západních mocností a IRO byly ochotny poskytovat pomoc především těmto lidem, když už ne z jiných důvodů, tedy ze setrvačnosti. Mnozí z těchto úřadů znali „čs. prominentní osobnosti“ z dob válečných nebo poválečných a domnívali se, že především jim musí pomoci. Jiná překážka byl název „Čechoslovák“. Před 30 lety neznámé slovo nabylo dvojí národní katastrofou takové popularity ve světě, že když naši lidé trvali, že jsou Češi a nikoli Čechoslováci, naráželi na potíže a podezření. Jak věčně to pole pro denuncianty, svatoušky, komunistické kolaboranty i osoby s temnou minulostí, jež se chytají každé příležitosti, aby odvrátily od sebe pozornost. Jak snadno je vrhnout podezření na prosté, ale charakterní uprchlíky, kteří vytrvávají na svém stanovisku. Rovněž se ukázala překážkou okolnost, že-kdežto naše hnutí zápasí s každým haléřem — měli a mají frontovci hojnost prostředků, jež si „našetřili“ za války, nebo „ulili“ za hranice po válce z veřejných peněz všeho občanstva ČSR. A jak dovedli frontovci využít dobročinnosti světových organizací a obětavosti našich krajanů za mořem (rovněž tak jako subvencí a stipendií různých veřejných korporací) ke korupci slabších povah a „k potrestání“ jinak smýšlejících a nepodajných! Frontovci se dále neostýchali předkládat okupačním úřadům a jiným korporacím jmenné seznamy, na něž vyhláskovali podpisy uprchlíků pod záminkou sociálních a vstětňovaleckých akcí, aby dokázali, že mají osazenstvo táborů za sebou. Dnes, kdy cizina prohlédla všechny tyto triky, uchylují se frontovci k novým záležitostem. Dostali jsme právě zprávu ze Švédska, že každý uprchlík z ČSR dostal dotazník o čtyřech stranách velkého formátu, v němž je spousta otázek všeho druhu, mnohdy velmi všetečných. Některé z nich by mohly být nebezpečné jak pro uprchlíka, tak zvláště pro jeho příbuzné a známé ve vlasti, jejichž adresy se tam vyžadují. Ještě podezřelější je však přihláška, kterou uprchlík se zavazuje provést nějaké „akce“. O jejích povaze není nic udáno, kromě toho, že mají být vykonány na prospěch spolku „Rada svob. ČS.“ Dotazník je anonymní! Možná tedy, že jde o falsifikát a že „RSC“ není za něj odpovědná. Nemůžeme ani uvěřit, že by mohly být požadovány odpovědi na otázky tohoto druhu anonymními „osobnostmi“, které si činí nárok, aby byly brány vážně. Varujeme každého uprchlíka! Nevyplňujte takových dotazníků! Nejszte si nikdy jisti, do jakých rukou se mohou dostat. Možná, že pomocí nich bude někdo potom zase dokazovat, že má hojně přívržence.

Všechny takové manévry frontovce ani Radu nezachrání! Lidé už je znali doma a mnozí je poznali ještě lépe za hranicemi. Máme důkazy, že všude ztrácejí půdu pod nohama. I v uprchlických táborech v Záp. Německu už prohrávají. V táboře v Unterjettingen na př. dostal při volbách nového táborového důvěrníka stoupence frontovců pouze 3 z 45 odevzdaných hlasů. Velkou většinou byl zvolen náš stoupence, proti němuž byly jen 2 hlasy. Hned druhého dne přijel frontovec Ransdorf z Ludwigsburku a prohlásil, že neuznává voleb a starý důvěrník že zůstane i nadále. V tomto případě se frontovcům svobodná a demokratická volba nehodila.

Jinde však si hrají zas na demokracii! V táboře Valka u Norimberku žije 1550 uprchlíků z ČSR. Je tam silná Česká národní skupina. Proto se frontovci chtěli za každou cenu zmocnit táborového komitétu. Zneužili mylně informovaných amerických úředníků, kteří nařídili okamžitě provedení voleb. Když se naši lidé na znamení protestu proti krátkému termínu rozhodli, že se voleb nezúčastní, byl frontovci vykonán bezohledný nátlak na slabší jedince v táboře pohružkou, že nedostane přiděl konserv a šatstva ten, kdo nepůjde k volbám. Přesto se dostavilo k „volbám“ jen 48% táborového osazenstva. Frontovci dostali 584 hlasy, tedy 37%, 50 hlasů dostali „demokratičtí Slovinci“, 78 hlasů získal nezávislý. Naše ČNS i stoupenci slovenské samostatnosti, představující dohromady 52% osazenstva, podaly proti těmto „volbám“ protest. Ukázalo se, že frontovci zůstali přes všechnen nátlak v menšině. Přesto však chtějí ovládat tábor! V Unterjettingen jsou proti volbám, ve Valce pro znašitelné volby! Taková je pravá podoba těchto „demokratičtí“. Ani to je nezachrání; naše hnutí je na nezadržitelném postupu.

**OZNAMTE ADMINISTRACI
SVOU NOVOU ADRESU!**